

ERIN HUNTER

PISICILE
RĂZBOINICE
Foc și gheăță

Cartea a II-a

Traducere din limba engleză de
Oana-Marina Badea

CAPITOLUL 1

Inimă de Foc tremura. Blana lui de culoarea flăcărilor era încă subțire, de vară; aveau să mai treacă luni bune până să se îngroașe destul încât să îl protejeze de un frig ca acela. Își mișcă labele pe pământul întărit. Cerul se lumina, în sfârșit, pe măsură ce se iveau zorii. Dar, deși avea labele reci, Inimă de Foc nu putea să își ascundă o îmbujorare de mândrie. După multe luni de ucenicie, era, în sfârșit, războinic.

Rememora în capul lui victoria din urmă cu o zi, din tabăra Clanului Umbrelor: ochii scânteietori ai Stelei Căzătoare, pe măsură ce liderul Clanului Umbrelor se retrăgea, suierând amenințări, înainte să fugă printre copaci, după tovarășii săi trădători. Pisicile care rămăseseră din Clanul Umbrelor îi fuseseră recunoscătoare Clanului Tunetului pentru că le ajutase să se descotorosească de liderul lor nemilos, și pentru pacea pe care le-o promisese Clanul Tunetului, cât timp se puneau din nou pe picioare. Stea Căzătoare nu numai că adusese haosul în propriul Clan, ci alungase întregul Clan al Vântului din tabăra lui, și chiar și din teritoriul Clanurilor.

Dar lui Inimă de Foc, o altă umbră îi întuneca gândurile: secundul Clanului Tunetului. Se cutremură când își aduse aminte de marele războinic al Clanului său, care își terorizase ucenicul, pe Labă Neagră. În cele din urmă, Inimă de Foc și prietenul lui cel mai bun, Dungă Cenușie, îl ajutaseră pe ucenicul înfricoșat să fugă în teritoriul deținut de Două-Picioare, dincolo de ținutul muntos. După aceea, Inimă de Foc îi spusese Clanului că Labă Neagră fusese ucis de Clanul Umbrelor.

Dacă ceea ce spusese Labă Neagră despre Gheară de Tigru era adevărat, era mai bine ca secundul Clanului Tunetului să credă că ucenicul lui murise, fiindcă acesta știa un secret pe care Gheară de Tigru voia să îl apere cu orice preț. Labă Neagră îi spusese lui Inimă de Foc că mărețul războinic dungat îl omorâse pe Coadă Roșie, fostul secund al Clanului Tunetului, sperând că va deveni el noul secund, ceea ce, până la urmă, se și întâmplase.

Inimă de Foc dădu din cap ca să scape de acele gânduri sumbre, iar apoi se întoarse către Dungă Cenușie, care stătea lângă el. Blana deasă a lui Dungă Cenușie se zburăse din cauza frigului. Inimă de Foc își dădea seama că și el așteaptă cu nerăbdare primele raze de soare, dar nu spuse nimic cu voce tare. Tradițiile Clanului impuneau tăcerea într-o astfel de noapte. Era prima lor veghe – o noapte în care noii războinici păzeau Clanul și reflectau asupra noului lor nume și a noii lor poziții. Până noaptea trecută, Inimă de Foc fusese cunoscut sub numele său de ucenic: Labă de Foc.

Juma de Coadă fu printre primele pisici care se treziră. Inimă de Foc vedea bătrâna pisică mișcându-se printre

umbrele din bârlogul bătrânilor. Se uită către culcușul războinicilor, din celălalt capăt al luminișului. Printre crengile care adăposteau culcușul, zări umerii lați ai lui Gheară de Tigru, care dormea.

La baza Pietrei Mari, lichenii care împodobeau intrarea în vizuina lui Stea Albastră se mișcară, iar Inimă de Foc observă că liderul Clanului ieșe din culcușul său. Se opri și ridică botul, pentru a adulmeca aerul. Apoi, ieșî în liniște de sub umbra Pietrei Mari, iar blana lungă îi strălucea, cenușiu-albăstruie, în lumina zorilor. „Trebui să o avertizez în legătură cu Gheară de Tigru“, se gândi Inimă de Foc. Stea Albastră jelise moartea lui Coadă Roșie, împreună cu restul Clanului, crezând că acesta fusese ucis în luptă, de către Inimă de Stejar, secundul Clanului Râului. Inimă de Foc ezitase până atunci, știind cât de important era Gheară de Tigru pentru ea, dar pericolul devenise prea mare. Stea Albastră trebuia să afle că un criminal cu sânge rece se adăpostește în sănul Clanului ei.

Gheară de Tigru ieși din culcușul războinicilor și i se alătură lui Stea Albastră, la marginea luminișului. Îi șopti ceva acesteia, în timp ce coada i se mișca repede, dintr-o parte în alta.

Inimă de Foc își înăbuși mieunatul instinctiv prin care își saluta superiorii. Cerul se lumina, dar până când soarele nu se ridica deasupra liniei orizontului nu îndrăznea să scoată niciun sunet, deși ardea de nerăbdare. Trebuia să îi vorbească lui Stea Albastră cât de curând. Dar, pentru moment, nu putu face altceva decât să dea din cap, respectuos, când cele două pisici trecuă pe lângă el.

Dungă Cenușie, care stătea lângă el, îi dădu un ghiont și îi făcu un semn în sus, cu botul. O lumină portocalie se deslușea la orizont.

— Vă bucurăți să vedeți zorii zilei, pisoilor?

Mieunatul gros al lui Vifor Alb îl luă prin surprindere pe Inimă de Foc. Nu îl observase pe războinicul alb apropiindu-se. Inimă de Foc și Dungă Cenușie încuviațără din cap, în același timp.

— Gata, acum puteți vorbi! Vi s-a terminat perioada de veghe.

Glasul lui Vifor Alb era bland. Cu o zi în urmă, luptase cot la cot cu Inimă de Foc și Dungă Cenușie în bătălia împotriva Clanului Umbrelor. Pe măsură ce îi privea, în ochi i se ctea respectul pentru ei.

— Mulțumim, Vifor Alb, miorlăi Inimă de Foc, recunoscător.

Se ridică și își întinse, pe rând, labele întepenite.

Dungă Cenușie se ridică și el.

— Brrr! mieună el, scuturându-și frigul din blană. Credeam că nu mai apare odată soarele!

O voce disprețuitoare miorlăi din culcușul ucenicilor:

— Vorbește marea războinic!

Era Labă Nisipie, iar blana ei roșcată, spălăcită se zbârlise, din cauza ostilității pe care o simțea. Labă Pământie ședea lângă ea. Cu blana lui dungată de culoare închisă, părea să fie umbra lui Labă Nisipie. Aceasta își umflă pieptul, triumfătoare, și îl luă în râs:

— Mă mir că niște eroi de talia voastră simt frigul! toarse Labă Nisipie, amuzată.

Vifor Alb le aruncă o privire tăioasă.

— Duceți-vă și faceti rost de ceva de mâncare, apoi odihniți-vă! le ordona el lui Inimă de Foc și Dungă Cenușie.

Războinicul mai vîrstnic se întoarse și se îndrepta către culcușul ucenicilor.

— Voi doi, veniți cu mine! mieună către Labă Nisipie și Labă Pământie. E timpul să începem antrenamentul.

— Sper să-i pună să-alerge după veverițe albastre toată ziua! Șuieră Dungă Cenușie, îndreptându-se împreună cu Inimă de Foc spre colțul luminisului, unde mai rămăseseră bucăți de vânat proaspăt, de seara trecută.

— Dar nu există veverițe albastre, mieună Inimă de Foc, nedumerit.

— Exact!

Ochii de chihlimbar ai lui Dungă Cenușie scânteiară.

— Au și ei dreptate. Și-au început pregătirea înaintea noastră, preciză Inimă de Foc, cu blândețe. Dacă ar fi luptat în bătălia de ieri, ar fi devenit și ei războinici.

— Probabil, zise Dungă Cenușie și ridică din umeri. Ia uite! exclamă, ajungând la grămadă de vânat proaspăt. Un șoarece de fiecare și un pitigoi pe care să-l împărțim!

Cei doi prieteni își luară mâncarea și se uită unul la celălalt. Deodată, ochii lui Dungă Cenușie străluciră de încântare.

— Bănuiesc că de-acum o să mâncăm în partea de tabără rezervată războinicilor, mieună el.

— Se pare că da, toarse Inimă de Foc, mergând în urma prietenului său, către tufa de urzici unde îi văzuse adeseori pe Vifor Alb, Gheară de Tigru și pe alți războinici împărțind vânatul.

— Și acum? întrebă Dungă Cenușie, după ce înghiți și ultima îmbucătură. Nu știu tu, dar eu aş dormi vreo două săptămâni.

— Și eu, încuviață Inimă de Foc.

Cei doi prieteni se îndreptară către culcușul războinicilor. Inimă de Foc își vârâ capul printre crengile ce atârnau

până la pământ. Blană de Soarece și Coadă Lungă încă dormeau, în partea cealaltă a vizuinii.

Motanul roșcat intră și găsi o porțiune de mușchi la marginea culcușului. După miros, își dădu seama că acel loc nu era folosit de alt războinic. Dungă Cenușie se ghemui lângă el.

Inimă de Foc ascultă cum răsuflarea constantă, liniștită a lui Dungă Cenușie se transformă într-un sforăit lung, înăbușit. Și el era la fel de epuizat, dar încă își dorea cu ardoare să discute cu Stea Albastră. De acolo de unde stătea, cu capul lipit de pământ, vedea intrarea în tabără. Se uita către ea, așteptând întoarcerea liderului, însă treptat începură să i se închidă ochii și se lăsă cuprins de somn.

Inimă de Foc auzea un vâjăit în jurul său, precum cel al vântului printre copaci înalți. Duhoarea înțepătoare a Căii Tunetului îi pișca nările, împreună cu un nou miros, mai puternic și mai înfricoșător. Foc! Flăcările mușcău din cerul întunecat, aruncând scântei luminoase în noaptea lipsită de stele. Spre uimirea lui Inimă de Foc, prin fața focului treceau siluete de pisici. De ce nu fugeau?

Una dintre ele se opri și se uită fix spre Inimă de Foc. Ochii motanului luceau în întuneric, iar el își ridică coada lungă, dreaptă, parcă pentru a-l saluta.

Inimă de Foc se cutremură când își aduse aminte de ultimele cuvinte ale lui Frunză Ruginie, fosta pisică-vraci a Clanului Tunetului, înainte de moartea sa prematură: „Focul va salva Clanul!“ Oare avea ceva de-a face cu acele pisici ciudate, cărora părea să nu le fie frică de foc?

— Trezește-te, Inimă de Foc!

Războinicul își ridică imediat capul, smuls din adâncurile visului său de mărâitul lui Gheară de Tigru.

— Miorlăiai în somn!

Deși încă amețit, Inimă de Foc se ridică și scutură din cap.

— Da, Gheară de Tigru...

Speriat, se întrebă dacă repetase cu voce tare cuvintele spuse de Frunză Ruginie. Mai avusese astfel de vise – vise atât de reale încât parcă le simțea gustul și care mai târziu se adevereau. Inimă de Foc nu voia ca Gheară de Tigru să își dea seama de faptul că deține puteri pe care Clanul Stelelor le atribuia numai pisicilor-vraci.

Lumina lunii pătrunde prin frunzișul ce forma peretele vizuinii. Inimă de Foc își dădu seama că dormise toată ziua.

— Tu și Dungă Cenușie o să faceți parte din patrula de seară, îl anunță Gheară de Tigru. Grăbiți-vă!

Motanul dungat, închis la culoare, se întoarse și ieși din vizuină.

Blana de pe umerii lui Inimă de Foc se așeză la loc. Era clar că Gheară de Tigru nu bănuiește nimic în legătură cu visul lui neobișnuit. Dar, deși secretul lui era în siguranță, Inimă de Foc era la fel de hotărât ca întotdeauna să dea în vîleag adevărul despre rolul secundului în moartea lui Coadă Roșie.

Inimă de Foc se linse pe buze, în timp ce Dungă Cenușie se spăla pe coapsă, alături de el. Tocmai terminaseră de mâncat, lângă luminisul din tabără. Soarele apusese, iar Inimă de Foc privea luna aproape plină, care strălucea pe un cer senin și rece. În ultimele zile, fuseseră foarte ocupați. Părea că de fiecare dată când se așezau să se odihnească, Gheară de Tigru îi trimitea din nou în patrulă sau într-o misiune de vânătoare. Inimă de Foc stătuse la pândă în tot acel timp, căutând

o ocazie să stea de vorbă cu Stea Albastră, între patru ochi, dar, atunci când nu se afla el într-o misiune pentru Gheară de Tigru, liderul Clanului Tunetului era însotit întodeauna de secundul său.

Inimă de Foc începu să își spele laba, însă scruta întreaga tabără, sperând să o găsească pe Stea Albastră.

— După ce te uiți? mieună Dungă Cenușie, între două neteziri ale blănii, cu limba.

— După Stea Albastră, răspunse Inimă de Foc, lăsând laba jos.

— De ce?

Dungă Cenușie se opri din spălat, și se uită la prietenul său.

— Stai cu ochii pe ea încă de la prima noastră veghe. Ce-ai de gând să faci?

— Trebuie să-i spun unde se află Labă Neagră și să o avertizez în legătură cu Gheară de Tigru, mieună Inimă de Foc.

— I-am promis lui Labă Neagră că o să le spui că-a murit!

Dungă Cenușie părea uluit.

— Am promis că o să-i spun lui Gheară de Tigru că-a murit. Stea Albastră trebuie să afle întreaga poveste. Trebuie să afle de ce e în stare secundul ei.

Dungă Cenușie începu să vorbească în şoaptă, agitat:

— Dar nu știm decât ceea ce ne-a spus Labă Neagră, și anume că Gheară de Tigru l-a ucis pe Coadă Roșie.

— Și nu-l crezi?

Inimă de Foc era uimit de îndoielile prietenului său.

— Dacă Gheară de Tigru a mințit în legătură cu uciderea lui Inimă de Stejar pentru a răzbuna moartea lui Coadă Roșie, asta înseamnă că însuși Coadă Roșie l-a omorât pe Inimă de Stejar. Și nu pot să cred că războinicul nostru

ar fi putut ucide, în mod intenționat, un secund al altui Clan. Acest lucru este împotriva codului războinicilor! Noi luptăm pentru a ne dovedi puterea și a ne apăra teritoriul, nu ca să ne omorâm între noi!

— Dar nu încerc să-l acuz de nimic pe Coadă Roșie! se împotrivi Inimă de Foc. Gheară de Tigru e problema.

Coadă Roșie fusese secundul Clanului Tunetului, înaintea lui Gheară de Tigru. Inimă de Foc nu îl cunoscuse, dar știa că întregul Clan îl respectase cu adevărat.

Dungă Cenușie nu se uită în ochii lui Inimă de Foc.

— Ceea ce spui tu are urmări pentru onoarea lui Coadă Roșie. În plus, niciuna dintre celealte pisici n-are o problemă cu Gheară de Tigru. Numai Labă Neagră se temea de el.

Inimă de Foc simți un fior pe șira spinării.

— Așadar, tu crezi că Labă Neagră a inventat toată povestea, pentru că nu se înțelegea cu mentorul său? miorăi el, dezaprobat.

— Nu, mormăi Dungă Cenușie. Cred doar că ar trebui să avem grija.

Inimă de Foc se uită în ochii îngrijorați ai prietenului său și începu să își pună întrebări. Dungă Cenușie avea dreptate, într-un fel. Erau războinici abia de câteva zile, aşa că nu aveau dreptul să facă acuzații la adresa celui mai mare războinic al Clanului.

— Nu-i nimic, mieună Inimă de Foc, în cele din urmă. Poți să nu te implici.

Un fior de regret îl săgetă când văzu că Dungă Cenușie aproba din cap și continuă să se spele. Inimă de Foc credea că Dungă Cenușie se însăla cărezând că numai Labă Neagră are o problemă cu Gheară de Tigru. Instinctele lui Inimă de Foc îl avertizau că secundul Clanului Tunetului nu era

de încredere. Trebuia să îi împărtășească și lui Stea Albastră suspiciunile sale, pentru siguranța lui și a Clanului.

Inimă de Foc observă un petic de blană cenușie în partea opusă a luminișului, ceea ce însemna că Stea Albastră ieșise din vizuina sa, singură. Se ridică iute în picioare, dar liderul Clanului Tunetului sări direct pe Piatra Mare și își strigă Clanul. Inimă de Foc începu să își miște coada, nerăbdător.

Urechile lui Dungă Cenușie zvâcnișă de entuziasm la auzul chemării lui Stea Albastră.

— O ceremonie de numire? mieună el. Coadă Lungă o să primească probabil primul ucenic. Deja bate apropouri de zile întregi.

Făcu un salt pentru a se alătura celorlalte pisici adunate la marginea luminișului, iar Inimă de Foc îl urmă, dezamăgit.

Un pisoï micuț, alb-negru, veni în mijlocul luminișului. Labele sale moi nu scoteau niciun sunet pe pământul întărât. Se apropie de Piatra Mare, cu ochii galbeni coborâți, iar Inimă de Foc aproape că se aștepta să îl vadă tremurând – ceva din înclinația umerilor lui îl făcea să pară prea mic și prea sfios pentru a fi un ucenic. „Coadă Lungă n-o să fie deloc impresionat!“ se gândi Inimă de Foc, amintindu-și de disprețul lui Coadă Lungă atunci când intrase Inimă de Foc în tabără pentru prima dată. Războinicul îl tachinase foarte tare în prima sa zi alături de Clan, luând în derâdere originile lui de pisică de casă. Inimă de Foc nu îl mai avea la inimă, de atunci.

— De azi înainte, mieună Stea Albastră, uitându-se în jos, către pisoiaș, până când o să-și dobândească numele de războinic, ucenicul acesta o să se numească Labă Iute.

În ochii pisoiului alb-negru nu se citea nicio urmă de fermitate atunci când își ridică privirea către liderul său. În schimb, avea ochii larg deschiși de teamă.

Inimă de Foc întoarse capul în momentul în care Coadă Lungă începu să se apropie de noul lui ucenic.

Stea Albastră vorbi din nou:

— Coadă Lungă, tu ai fost ucenicul lui Dungă Neagră. Te-a antrenat bine, aşa c-ai devenit un războinic aprig și loial. Sper că o să-i insufli o parte din aceste calități și lui Labă Iute.

Inimă de Foc căută pe chipul lui Coadă Lungă o urmă de dispreț, atunci când acesta se uită în jos la Labă Iute. Dar privirea războinicului se îmblânzi atunci când se uită în ochii nouului său ucenic, iar cele două pisici își atinserează nasurile, delicat.

— Te descurci bine, îi șopti Coadă Lungă, pentru a-l încuraja.

„Da, sigur“, se gândi Inimă de Foc, cu amărciune. „Doar pentru că e născut în sânul Clanului. Pe mine nu m-a primit deloc aşa Coadă Lungă.“ Se uită în jur, la restul membrilor Clanului, și simți un fior de ranchiușă atunci când aceștia începuseră să îl felicite pe noul ucenic.

— Ce-i cu tine? șopti Dungă Cenușie. O să fim și noi în locul lui, într-o zi.

Inimă de Foc aprobă din cap, înveselit de gândul că va avea și el un ucenic la un moment dat, și uită de ranchiușa pe care o simțise. Acum făcea parte din Clanul Tunetului și era sigur că numai asta contează.

Următoarea noapte fu lună plină. Inimă de Foc știa că ar fi trebuit să aștepte cu nerăbdare prima Adunare la care avea să participe ca războinic, dar era încă hotărât să găsească